

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

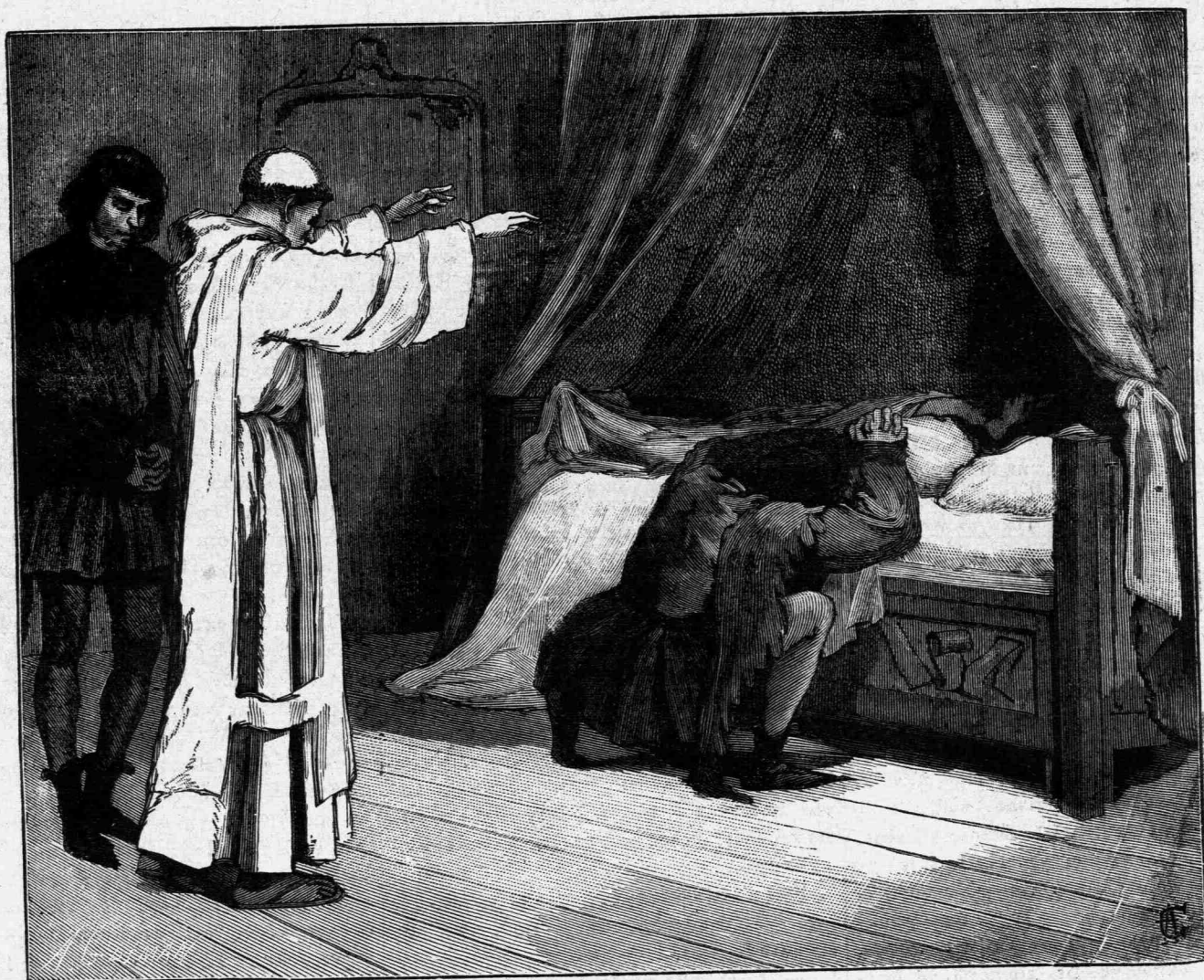
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικῆ Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. **Β. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετα εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ — Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ, Ἀθηναϊκὴ εἰκὼν, ὑπὸ Αἰσώπου.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ἦτο νεκρά. (σελ. 323).

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΘ'

Ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας Καλιτίν ὁ Λαβρέτσκις συνήντησε τὸν Πάνχιν· ἐχαιρετίσθησαν ψυχρῶς. Ὁ Λαβρέτσκις ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκλείσθη, ἅτε αἰ-

σθανόμενος αἰσθήματα, ἅτινα οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ. Διέφρευσε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗτου ἐβυθίσθη ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῆς ἡσύχου ναρκώσεως; Τί πραγμαλοῖπόν μετέβαλε τὴν θέσιν του; Τὸ συνηθέστατον, τὸ μᾶλλον ἀφρευκτον, καίτοι τὸ μᾶλλον ἀπροσδόκητον πάντοτε φαινόμενον, ὁ θάνατος! Ναι, ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογίζετο τόσον τὸν θάνατον τῆς συζύγου του καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐλευθερίαν, ὅσον τὴν ἀπόκρισιν ἣν ἡ Ἐλίζα θὰ ἔδιδε πρὸς τὸν Πάνχιν. Κἀλλιστα ἡσθάνετο ὅτι ἀπὸ τριῶν

ἡμερῶν τὴν παρετήρει ἄλλως καὶ ἐνθυμεῖτο ὅτι ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἐσκέφατο: «ὦ! ἂν ... εἰς ἄλλας περιστάσεις!...»

Ὁ μόλις ἐκδηλωθεὶς πόθος οὗτος, τὸ εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὸ ἀδύνατον τῆς πραγματοποιήσεως ὄνειροπόλημα τοῦτο, ἰδοὺ πραγματοποιούμενον, δι' ἄλλου ὅμως τρόπου. Ἀλλὰ δὲν ἐπῆρκει μόνον ἡ ἐλευθερία εἰς αὐτόν.

— Θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν μητέρα της, διελογίζετο, θὰ ὑπαινδρευθῇ τὸν Πάνχιν.

Καὶ ἂν αὐτὴ ἤρνεϊτο, ἡ ἄρνησις αὐτὴ θὰ μετέβαλλεν ἄρᾳ γε τὴν θέσιν μου;

Παρατηρήσας τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς κατόπτρου ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ἡ ἡμέρα παρήλθε ταχέως μὲ τὰς σκέψεις ταύτας· ὅταν ἡ ἐσπέρα ἐπῆλθεν ὁ Λαβρέτσκις μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Καλιτίν. Ἐβάδιζε γοργῶς ἀλλὰ πλησιάζας πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐβράδυνε τὸ βῆμα. Ἡ ἄμαξα τοῦ Πάνχιν εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὴν θύραν. Ὁ Λαβρέτσκις εἰσῆλθεν· ἡ οἰκία ἐφαίνετο ἔρημος καὶ σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἀνοίξας τὴν θύραν εἶδε τὴν Μαρίαν Δημητριάδην παίζουσαν πικέτον μετὰ τοῦ Πάνχιν. Ὁ Πάνχιν τὸν ἐχαιρέτισε σιγῶν, ἡ δὲ οἰκοδόμοισιν ἀνέκραξεν ἐλαφρῶς συναφρωθεῖσα.

— Ἀ! δὲν σὲ περιμέναμεν.

Ὁ Λαβρέτσκις ἐκάθησε πλησίον αὐτῆς καὶ ἐνησχολήθη εἰς τὸ παιγνίδιον τῆς.

— Εἰςέυρεις λοιπὸν τὸ πικέτον; τὸν ἠρώτησεν ἐκείνη ἀνυπομόνως παραπονηθεῖσα ὅτι ἐσφαλεν εἰς τὸ παιγνίδιον.

Ὁ Πάνχιν ἠρίθμησεν ἐνενήκοντα καὶ ἔπαιζε ψυχρῶς καὶ μετὰ μεμετρημένης ἀξιοπροσεΐας. Τοιοῦτοτρόπως πρέπει νὰ παίζωσιν οἱ διπλωμάται, τοιοῦτοτρόπως δὲ καὶ ὁ Πάνχιν ἔπαιζεν ἐν Πετροπόλει ὁσάκις εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀνωτάτης θέσεως ἄνδρα, πρὸς ὃν ἤθελε νὰ δευχθῇ ὡς σώφρων καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲ κρίσιν. Ἀριθμῶν τὰ χαρτιά εἶχεν ἰδιαίτερον ἐρρυθμον τόνον ἐν τῇ φωνῇ του καὶ ὁ Λαβρέτσκις προσεπαθεῖ νὰ διακρίνῃ ἂν ἐξ οἴσεως ἢ ἐκ δυσαρρεσκείας ἐδίδεν τὸν τόνον τοῦτον εἰς τὴν φωνήν του.

— Εἰμπορῶ νὰ ἴδω τὴν Μάρθαν Τιμοθέδναν; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις παρατηρήσας ὅτι τὸ ὕφος τοῦ Πάνχιν ἦτο μᾶλλον ἀγέρωχον ὅτε ἀνεμίγνυε τὰ χαρτιά.

— Πιστεύω. Εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Δημητριάδνα. Εἰμπορεῖς νὰ ἀναβῇς.

Ὁ Λαβρέτσκις ἀνῆλθεν. Εὗρε τὴν Μάρθαν Τιμοθέδναν παίζουσαν ἐπίσης μὲ τὴν Ἀναστασίαν Καρπόδναν. Ἡ Ῥόσκα ἤρξατο νὰ ὑλακτῇ, ἀλλ' αἱ δύο γραῖαι τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς. Πρὸ πάντων ἡ Μάρθα Τιμοθέδνα ἐφαίνετο εὐθυμος.

— Ἀ! Φέδια! καλῶς ὤρισες, τῷ εἶπε, κάθησε, πατεράκη μου, νὰ τελειώσωμεν τὸ παιγνίδι μας. Θέλεις γλυκόν; Σουρότσκα, φέρε τὸ ἄγγετον μὲ τὸ γλυκὸ ἀπὸ χαμοκέρασα. Δὲν θέλεις; Τότε κάθησε αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ καπνίσῃς. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν ἐλεεινὸν καπνὸν σας, ἄλλως τε ὁ Μᾶτρος πταρνίζεται.

Ὁ Λαβρέτσκις ἐσπευσε νὰ βεβαιώσῃ τὴν γρατὰν θεῖαν του ὅτι οὐδεμίαν ὀρεξίν εἶχε διὰ νὰ καπνίσῃ.

— Ὑπῆγες κάτω; ἐξηκολούθησεν αὐτῇ, ποῖον εἶδες ἐκεῖ; Ὁ Πάνχιν δὲν λείπει. Εἶδες καὶ τὴν Ἐλίζαν; Ὁχι, ἤθελε νὰ ἐλθῇ ἐδῶ. Ἀ! νὰ τὴν. Κατὰ φωνήν...

Ἡ Ἐλίζα ἤρρυθράσεν ἰδοῦσα τὸν Λαβρέτσκι.

— Ἦλθα διὰ νὰ καθίσω πολὺ ὀλίγον, Μάρθα Τιμοθέδνα, εἶπε.

— Καὶ διατὶ ὀλίγον; διέκοψεν ἡ γραῖα.

Σεῖς αἱ νέαι βιάζεσθε πάντοτε. Βλέπεις ὅτι ἔχω ἐπίσκεψιν· ὁμίλησε ὀλίγον μαζί του.

Ἡ Ἐλίζα ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον ἔδρας καὶ παρατηρήσασα τὸν Λαβρέτσκι εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετὰ τοῦ Πάνχιν συνδιαλέξεώς της. Τίνι τρόπῳ ὁμως; Ἦτο ἐστενοχωρημένη καὶ συγκεχυμένη. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὴν ἐγνώριζε μόνον καὶ ἐν τούτοις τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, τὸν σπανίως εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεταβαίνοντα, τὸν μὴ λυπηθέντα διὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, τὸν κάμνει ἐμπιστόν της καὶ ἀνοίγει αὐτῷ ἅπαντα τὰ μυστικά της ψυχῆς της!... Ἀληθῶς ὁμως, οὗτος δεικνύει ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῆς, αὕτη πιστεύει εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἐλκύει πρὸς αὐτὸν ἀκατανίκητος ἰσχύς. Οὐχ ἥττον ἡσχύνετο ὥστε νὰ εἰσῆλθε ξένος τις εἰς τὸ παρθενικὸν δωμάτιόν της.

Ἡ Μάρθα Τιμοθέδνα ἤλθεν εἰς βοήθειάν της.

— Ἄν δὲν ὁμιλήσῃς μαζί του τί θὰ κάμῃ ὁ καυμένος; Ἐγὼ εἰμαι πολὺ γραῖα διὰ νὰ ὁμιλῶ μαζί του καὶ εἶναι ἐξυπνότερός μου. Διὰ τὴν Ἀναστασίαν Καρπόδναν δὲν εἶναι πολὺ γέρων· μόνον τοὺς σπριγῶντας νέους ἀγαπᾷ.

— Πῶς νὰ διασκεδάσω λοιπὸν τὸν Θεόδωρον Ἰβάνοβιτς; ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἐλίζα. Καλλίτερα νὰ τῷ παίζω κᾶτι εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἂν θέλῃ, ἐξηκολούθησε δι' ἀναποφασίστου τόνου.

— Θαυμάσια· αὐτὸ μάλιστα, ἐπέτυχες, ἀπεκρίθη ἡ Μάρθα Τιμοθέδνα. Καταβῆτε, τέκνα μου, καὶ ὅταν τελειώσητε, ἐπανέλθετε.

Ὁ Λαβρέτσκις ἠκολούθησε τὴν Ἐλίζαν. Ἐν ᾧ κατήρχοντο τὴν κλίμακα ἡ Ἐλίζα ἔστη.

— Δικαίως κατηγοροῦσι τὰς γυναῖκας ὡς ἀστάτους, εἶπε. Τὸ παραδειγμαῖ σας ἔπρεπε νὰ μὲ φοβίσῃ καὶ νὰ μὲ κάμῃ νὰ δυσπιστῶ πρὸς τοὺς ἐξ ἔρωτος γάμους, καὶ ἐγὼ...

— Ἠρνήθητε; διέκοψεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Ὁχι, ἀλλὰ καὶ δὲν συγκατετέθην. Εἶπον πρὸς αὐτὸν πᾶν ὅ,τι ἡσθάνομην καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ περιμένῃ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι; προσέθηκε μειδιάσασα μειδιάματά ταχύ.

Καὶ κατῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα, μόλις ἐγγίζουσα διὰ τῆς χειρὸς της τὰς κιγκλίδας.

— Τί νὰ σᾶς παίζω; ἠρώτησεν ἀνοίξασα τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Ὅ,τι θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις καθίσας τοιοῦτοτρόπως ὥστε νὰ τὴν βλέπῃ. Ἡ Ἐλίζα προανέκρουσεν ἐπὶ μικρὸν. Τέλος παρετήρησε τὸν Λαβρέτσκι καὶ ἔστη. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἶχε τὸσον παράδοξον καὶ τὸσον ἑκτακτὸν ἔκφρασιν ὥστε τὸν ἠρώτησε.

— Τί ἔχετε;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, αἰσθάνομαι γλυκεῖαν ἡσυχίαν. Εἰμαι εὐχαριστημένος διότι σᾶς βλέπω, ἐξηκολούθησε.

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν ἡ Ἐλίζα μετὰ τινὰς στιγμάς, ὅτι ἂν πραγματικῶς μὲ

ἡγάπα δὲν θὰ μοὶ ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην. Ἐπρεπε νὰ μαντεύσῃ ὅτι τῶρα δὲν ἠδυνάμην νὰ τῷ ἀποκριθῶ ἄλλως.

— Δὲν πειράζει! ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις. Ὅ,τι μᾶλλον ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷτε.

— Σιωπήσατε, τί λέγετε αὐτοῦ; Ἐχω πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν σκιάν τῆς γυναικὸς σας καὶ μοὶ ἐμποιεῖτε φόβον.

— Βαλδεμάρ, δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἐλίζα μου παίζει πολὺ ὥραϊα; ἔλεγε ταυτοχρόνως ἡ Μαρία Δημητριάδνα πρὸς τὸν Πάνχιν.

— Ναί, ἀπεκρίνετο ὁ Πάνχιν, πολὺ ὥραϊα.

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα θεώρησεν εὐμενῶς τὸν συμπαίκτορά της· ἀλλ' οὗτος ἔλαβε σοβαρότερον καὶ προσεκτικώτερον ὕφος εἰς τὸ παιγνίδιον του.

Λ'

Ὁ Λαβρέτσκις δὲν ἦτο νέος πλέον· δὲν ἠδύνατο λοιπὸν ν' ἀγνοῇ ὁποῖον αἰσθημα ἡ Ἐλίζα ἐνέπνεεν αὐτῷ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπέισθη ὀριστικῶς ὅτι ὀριστικῶς τὴν ἡγάπα. Δὲν ἐχάρη σχεδὸν ἐπὶ τούτῳ.

— Εἶναι δυνατόν, ἐσκέψατο, ν' ἀγαπῶ ἐν τριακονταπενταετῇ ἡλικίᾳ; Ἀλλ' ἡ Ἐλίζα δὲν ὁμοιάζει τῆς ἄλλης· αὕτη δὲν θὰ μὲ καθίστα δυστυχῆ, δὲν θὰ μὲ ἔκκαμει νὰ παρεκκλίνω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου, ἀλλὰ τούναντίον θὰ μοὶ ἐνέπνεεν ἐντιμὴν καὶ σοβαρὰν ἐνεργητικότητά, καὶ ἀμφοτέρου ἡθέλωμεν τεῖνῃ πρὸς εὐγενῆ τινα σκοπὸν. Ναί, καλὰ εἶναι ὅλα αὐτά, συνεπέραναν, ἀλλὰ δὲν θὰ θελήσῃ ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴν τὴν ὁδὸν μαζί μου. Μήπως δὲν μοὶ εἶπεν ὅτι τὴν ἐφοβίζον; Πράγματι δὲν ἀγαπᾷ τὸν Πάνχιν... Ὀλιβερά παρηγορία!

Ὁ Λαβρέτσκις ἀνεχώρησεν εἰς Βασιλιεβσκόην, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε πλέον τῶν τεσσάρων ἡμερῶν, διότι κατελήφθη ὑπὸ ἀνίας. Ἐπίσης τὸν ἐβασάνιζε καὶ ἡ προσδοκία, διότι δὲν ἐλάμβανεν οὐδεμίαν ἐπιστολὴν, ἡ δὲ εἰδησις τοῦ κ. Ἐδουάρδου ἀπῆρτε ἐπιβεβαιώσιν. Μετέβη εἰς τὴν πόλιν καὶ διήλθε τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Καλιτίν. Ὑψαριστεῖτο νὰ βλέπῃ τὴν Μαρίαν Δημητριάδναν ὀργισμένην ἐναντίον του, ἀλλὰ κατῴρθε νὰ τὴν καταπραΰνῃ ἀπολέσας δεκαπεντάδα ρουβλίων εἰς τὸ πικέτον, ὅταν ἔπαιζε μαζί της. Κατῴρθε νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς Ἐλίζας ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, καίτοι τὴν προτεραίαν ἡ μήτηρ ἐσύστησεν εἰς τὴν θαγατέρα αὐτῆς νὰ μὴ φέρηται τὸσον οἰκειῶς μὲ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐγένετο γελοιοδότης. Παρετήρησε μεταβολὴν τινα εἰς αὐτὴν· ἐφαίνετο μᾶλλον ρεμβώδης τοῦ συνήθους. Τὸν ἐπέπληξε διότι ἀπουσίασεν, εἴτα δὲ τὸν ἠρώτησεν ἂν θὰ μεταβῇ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ ἐπιοῦσα ἦτο κυριακή.

— Πηγαίνετε, τῷ εἶπε πρὶν ἐκεῖνος λάβῃ καιρὸν ν' ἀποκριθῇ, θὰ προσευχηθῶμεν μαζί ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της.

Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡγνῶει τί νὰ πράξῃ,

ὅτι ἡγνόει ἂν εἶχε δικαίωμα νὰ κάμῃ τὸν Πάνχιν νὰ περιμένῃ.

— Διαιτέ; τὴν ἠρώτησεν ὁ Αὐβρέτσκις.

— Διότι ὑποπτεύομαι ὅποια θὰ ἦναι ἡ ἀπόφασίς μου.

Ἐποφασίσθη κεφαλαλγίαν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, τείνας αὐτῇ μετ' ἐνδοιασμοῦ τὸ ἄκρον τῶν μικρῶν δακτύλων της.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Αὐβρέτσκις μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ Ἑλίζα εὐρίσκετο ἡδὴ. Ἐδέετο μετὰ ζήλου τὰ βλέμματά της ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ὃς ὡραία κεφαλὴ της ἐκλινε καὶ ἡγείρετο δι' ἐλαφροῦς καὶ βραδείας κινήσεως. Ἐνόει ὅτι ὑπὲρ αὐτοῦ ἐδέετο καὶ ἡ ψυχὴ του ἐβουθίσθη εἰς ἐκστάσιν. Ἀκουσίως ὅμως τῆς γλυκείας ταύτης συγκινήσεως ἡσθάνετο τὴν συνείδησίν του τεταραγμένην· τὸ συνηθισμένον καὶ σοδάρων πλήθος, ἡ θεὰ γνωστῶν προσώπων, ἡ ἀρμονία τῶν ψαλμῶν, ἡ ὁσμὴ τοῦ θυμιάματος, αἱ μακρὰί πλάγιοι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τὸ σκότος τῶν θόλων καὶ τῶν τοίχων, τὰ πάντα ἡσθάνετο. Πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν Θεόν· τῇ στιγμῇ ταύτῃ μάλιστα οὐδεμία δέησις ἐξήρχετο τοῦ στόματός του, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διάνοιαν ἐδέετο, ἔρριπτεν ὅμως, οὕτως εἰπεῖν, τὴν καρδίαν του εἰς τὴν κόνιν. Ἀνεμνήσθη ὅτι κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του οὐδέποτε ἐπέβαινε τὴν προσευχὴν εἰμὴ ἀφ' οὗ ἡσθάνετο ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὡς ἀσθενὲς τι αἰσθημα, τὴν ἐπαφὴν ἀόρατου πτέρυγος. Ἦτο, ἐσκέπτετο τότε, ὁ φύλαξ ἄγγελός του, ὅστις μετέβαινε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ ἐξεδήλου τὴν συγκατάθεσίν του. Ὑψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν Ἑλίζαν.

— Σὺ μ' ἔφερες ἐδῶ, διελογίσθη, ἔγγισσον ἐπίσης διὰ τῆς πτέρυγός σου τὴν ψυχὴν μου.

Ἡ Ἑλίζα ἐξηκολούθει νὰ προσεύχεται ἡσύχως. Τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο ἀκτινοβόλον πρὸς αὐτὸν καὶ ἡσθάνετο ἀναλυομένην τὴν καρδίαν του. Ἐζήτηε ἀπὸ τῆς ψυχῆς ταύτης, ἀδελφῆς τῆς ἰδικῆς του, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν συγγνώμην ὑπὲρ τῆς ψυχῆς της.

Εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ συνηντήθησαν· ἐκείνη τὸν ὑπεδέχθη μετὰ σοβαροῦ καὶ φιλικῆς χαρᾶς.

ΛΑ'

Ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν χλοοσκεπτὴ αὐλὴν τοῦ ναοῦ καὶ ἔδιδε περισσοτέραν λαμπρότητα εἰς τὰς ποικίλας ἐνδυμασίας καὶ εἰς τὰ πολύχρωμα τῶν γυναικῶν μανδήλια· οἱ κώδωνες τῶν γειτονικῶν ναῶν ἀντήχουν καὶ τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν φρακτῶν τῶν κήπων. Ὁ Αὐβρέτσκις ἵστατο ἀποκεκαλυμμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιῶν. Ἐλαφρὸς ἄνεμος, ἐσάλεινε τὰ τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ ἀνεμίγνυε ταύτας μετὰ τὰς ταινίας τοῦ πύλου τῆς Ἑλίζης. Ἐβόηθησε ταύτην ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξάν μετὰ τῆς Λενότσκας, ἔδωκεν ὅσα χρήματα ἔφερεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ κατηνύνηθη βραδέως πρὸς τὸ κατάλυμά του.

Θλιβεραὶ ἡμέραι ἤρξαντο τότε δι' αὐτόν· Σκέψις τις τὸν ἐστενοχώρει. Ἐκάστην πρωΐαν μετέβαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἡνοίγει διὰ περετώδους χειρὸς τὰς ἐπιστολάς του καὶ τὰς ἐφημερίδας του καὶ οὐδὲν εὕρισκεν ἐπιβεβαιούν τὴν διαψεύδον τὴν ὁληθρίαν εἰδήσιν. Ἐνίοτε ἀπεστρέφετο ἐαυτόν.

— Πῶς δὲν αἰσχύνομαι, ἐσυλλογίζετο, νὰ περιμένω τὴν ἐπεβεβαίωσιν τοῦ θανάτου τῆς συζύγου μου, ὡς ὁ κόραξ τὸ θήραμά του;

Μετέβαινε καθ' ἐκάστην εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Καλιτίν, χωρὶς νὰ μὴ αἰσθάνηται τὴν αὐτὴν στενοχωρίαν. Ἡ οἰκοδόσποινα ἐφαίνετο προφανῶς δυσηρεστημένη κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδέχετο λίαν ἀγερῶχος, οἱ τρόποι τοῦ Πάνχιν ἦσαν λίαν ὑπερβολικοί, ὁ Λέμ, κατελιγμένος ὑπὸ τῆς μισανθρωπίας του, μόλις τὸν ἐχαίρετα, καὶ τὸ θλιβερώτερον, ἡ Ἑλίζα ἐφαίνετο ἀποφεύγουσα τοῦτον. Ὅταν κατὰ τύχην ἔμενον μόνοι ὁμοῦ, ἀντὶ τῆς παλαιᾶς ἐμπιστοσύνης, ἀμφοτέρω ἡσθάνοντο στενοχωρίαν τινά. Ἐκεῖνη ἡγνόει τί νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὸς ἡσθάνετο ἐαυτὸν τεταραγμένον. Ἡ Ἑλίζα ἐν τὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε μεταβληθῇ. Παρετηρεῖτο ἡ δυσθυμία της, μυστικὴ τις ταρχὴ ἐν τῇ φωνῇ της, ἐν τῇ γέλωτί της, ἐν ὅλαις ταῖς κινήσεσιν αὐτῆς. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, ἡν ὁ ἐγωϊσμός ἀπετύφλωνεν, οὐδὲν ἔβλεπεν· ἀλλ' ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἤρξατο νὰ κάμῃ παρατηρήσεις περὶ τῆς εὐνοουμένης της. Ὁ Αὐβρέτσκις συχνάκις ἐπετίμα ἐαυτὸν ὡς ἐπιδεικνύοντα τὴν ἐφημερίδα εἰς τὴν Ἑλίζαν, διότι εὐχερῶς ἔβλεπεν ὅτι ἐνυπῆρχε προσβλητικόν τι ἐν τοιαύτῃ θέσει διὰ τὴν λεπτότητα ἀγίας ψυχῆς. Ὑπέθετεν ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς Ἑλίζης προήρχετο ἐκ τῆς πάλης ἣν εἶχεν ἐντὸς ἐαυτῆς, ἐκ τῶν δισταγμῶν της διὰ τὴν ὀριστικὴν πρὸς τὸν Πάνχιν ἀπάντησίν της. Ἡμέραν τινά τῷ ἀπέδωκεν μυθιστόρημά τι τοῦ Βάλτερ Σκὼτ ὅπερ τῇ εἶχε δανείσῃ.

— Ἀνεγνώσατε αὐτὸ τὸ βιβλίον;

— Ὅχι, δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς τὰ βιβλία, ἀπεκρίθη ἐκείνη προσπαθήσασα ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Περιμένετε μίαν στιγμὴν, εἶπεν αὐτός, πρὸ πολλοῦ δὲν ἐμείναμεν μόνοι. Φαίνεσθε ὡς νὰ μὲ φοβεῖσθε.

— Πράγματι.

— Ἀλλὰ διαιτέ; πρὸς Θεοῦ!

— Ἀγνοῶ.

Ὁ Αὐβρέτσκις ἐσιώπησεν.

— Εἰπέτε μοι, ἐξηκολούθησε μετ' ὀλίγον, δὲν ἀπεφασίσατε τίποτε;

— Τί ἐννοεῖτε; ἐψιθύρισε ἐκείνη χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν μ' ἐννοεῖτε;

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλίζης ἐγένετο αἰφνιδίως καταπόρφυρον.

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε, εἶπε μετὰ ζωηρότητος. Δὲν εἰςεύρω τίποτε καὶ δὲν ἐννοῶ οὔτε ἐμαυτήν.

Καὶ ἀπεμακρύνθη παραχρῆμα.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Αὐβρέτσκις μετέβη εἰς τὸν οἶκον Καλιτίν μετὰ τὸ γεῦμα καὶ εἰ-

δε τοὺτους παρασκευαζομένους διὰ τὴν ἐσπερινὴν παράκλησιν. Ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ ἐστιάτηριου εἶχον ἡδὴ θέσῃ πλείστας εἰκόνας κεκαλυμμένας ἐκ μεταλλίνων πλακῶν ἐφ' ὧν ἦσαν κεκολλημένοι πολύτιμοι λίθοι, ἐπὶ τετραγώνου τραπέζης παρὰ τὸν τοῖχον, κεκαλυμμένης διὰ λευκῆς ὀθόνης. Γηραιὸς ὑπηρέτης διήλθε τὸ δωμάτιον βραδέως καὶ ἀθορύβως, ἔθεσε δύο κηροστάτας πρὸ τῶν εἰκόνων, ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε διὰ τοῦ αὐτοῦ βήματος. Τὸ ἐστιάτηριον ἦτο κενὸν καὶ σκοτεινόν. Ὁ Αὐβρέτσκις περιῆλθε τοῦτο καὶ ἠρώτησεν ἂν ἐώρταζέ τις. Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ χαμηλοφώνως ὅχι, ἀλλ' ὅτι ἡ παράκλησις αὕτη ἐγένετο κατὰ ζήτησιν τῆς Ἑλίζας Μιχαηλόβνας καὶ τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας, ὅτι ἤθελον μάλιστα νὰ φέρωσι τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα, ἀλλὰ τὴν εἶχον ὑπάγῃ εἰς τινὰ οἰκίαν ἀσθενοῦς, ἀπέχουσαν τριάκοντα βέρστια ἀπὸ τῆς πόλεως. Ὁ ἱερεὺς ἦλθε μετ' ὀλίγον μετὰ τῶν ἀκολουθῶν του· ἦτο οὗτος ὠριμὸς ἡλικίας καὶ μὲ φαλακρὸν μέτωπον. Ἐν τῷ προθαλάμῳ ἔβηξε θυροβωδῶς· τότε αἱ κυρίαι ἐξῆλθον ἀπασαὶ ἐκ τοῦ δωματίου ἵνα τὸν προὑποδεχθῶσι καὶ λάβωσι τὴν εὐλογίαν του. Ὁ Αὐβρέτσκις ἐχαίρετίσεν ἐν σιγῇ, σιγῇ δὲ ὡσαύτως ἀντιχαίρετισμός τῷ ἀπεδόθη. Ὁ ἱερεὺς ἐμείνειν ἐπ' ὀλίγον ὀρθίος, ἔβηξεν αὐτὴς καὶ ἠρώτησε χαμηλοφώνως:

— Ν' ἀρχίσωμεν;

— Ἀρχίσατε, πάτερ μου, εἶπεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα.

Ἐκεῖνος ἐφόρεσε τὰ ἱερὰ ἄμφιά του, ὁ ἀναγνώστης ἔθεσε πετραχήλιον καὶ διὰ κατανυκτικωτάτης φωνῆς ἐζήτησεν ἀνθρακα· ὁσμὴ θυμιάματος διεχύθη ἐν τῷ δωματίῳ. Ἐν τῷ προθαλάμῳ οἱ ὑπηρέται καὶ αἱ θαλαμηπόλοι συνήχθησαν ἀπαντες εἰς τὴν θύραν. Ἡ Ρόσκα, ἥτις οὐδέποτε κατήρχετο εἰς τὸ ἱσόγειον, ἐφάνη αἰφνης. Ἀλλὰ τὴν κατεδίωξαν, ἐκείνη δὲ περὶ τρομῆς ἤρξατο νὰ περιτρέχῃ τὸ δωματίον· τέλος ὑπηρέτης τις κατάρθωσε νὰ δραχνηταὶ ταύτης. Αἱ παρακλήσεις ἤρξαντο.

Ὁ Αὐβρέτσκις ἵστατο εἰς τινὰ γωνίαν, κατελιγμένος ὑπὸ ἀλλοκότων καὶ θλιβερῶν ἐντυπώσεων. Ἡδυνάτει νὰ ἐννοήσῃ τί ἡσθάνετο. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα κατεῖχε τὴν τιμητικὴν θέσιν, πρὸ τοῦ θρόνου· ἐσταυροκοπεῖτο νωχελῶς, μὲ ὕφος κυρίας ὑψηλῆς περιωπῆς, ἐκίνει βραδέως τὴν κεφαλὴν ἢ ὕψωνε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν· προφανῶς ἐπληττεν. Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐφαίνετο προσέχουσα εἰς τὰς παρακλήσεις, ἡ δὲ Ἀναστασία Καρπόβνα προσέπιπτε μέχρι τοῦ δαπέδου μετ' ὅσης ὀλιγωτέρας ἡσυχίας ἡδύνατο. Ἡ Ἑλίζα οὐδὲν κίνημα ἔκαμεν, ἀλλὰ προσήυχετο θερμῶς. Κατὰ τὸ τέλος τῆς δέησεως πλησιάσασα τὸν σταυρὸν ἡσπᾶσθη ἐπίσης καὶ τὴν ἐρυθρὰν χεῖρα τοῦ ἱερέως. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα παρεκάλεσε τοῦτον νὰ παραμείνῃ ἵνα πῶσιν ὁμοῦ τὸ τέτον, ἐκεῖνος δὲ ἐκβαλὼν τὰ ἱερὰ ἄμφιά του ἔλαβεν ὕψος κοσμικώτατον καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τὰς κυρίας. Ἡ συνομιλία

δὲν ἦτο πολὺ ζῶηρά. Ὁ ἱερεὺς ἔπινε τέσσαρα κύπελλα τεινῶ. Ἀπέμασεν ἀδιακόπως τὸ φαλακρὸν μέτωπόν του μετὰ τὸ μανδήλιόν του καὶ διηγήθη μετὰ τῶν ἄλλων ἱστοριῶν, ὅτι ὁ ἔμπορος Ἀβασνικὼρ ἐδώρησεν ἐπτακόσια βρούβια ἵνα χρυσώσῃ τὸν θόλον τοῦ ναοῦ, εἶπε δὲ καὶ ἀλάνθαστον συνταγὴν κατὰ τῶν ἐρυθρῶν κηλίδων. Ὁ Λαβρέτσκις προσεπάθησε νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς Ἑλίζης, ἀλλ' ἡ στάσις τῆς νεανίδος ἦτο αὐστηροτάτη· οὐδὲ βλέμμα ἔριπεν εἰς αὐτόν. Ἐφαίνετο προσποιημένη ὅτι δὲν τὸν ἐβλεπεν, εἶχε δὲ ὕψος σοβαρὸν καὶ συνεσταλμένον· τούναντιον ὁ Λαβρέτσκις ἦτο εὐθυμὸς καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ μετριάξῃ τὸ μειδίαμά του, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἦτο τεταραγμένη· τέλος ἀνεχώρησεν ἐμπλεὺς μυστικῶν φόβων. Ἐνόει ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ἑλίζης εὐρίσκειτο γωνία τις εἰς ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ. Ἄλλοτε ὁ Λαβρέτσκις εὐρίσκόμενος ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἤκουε τοῦ Γεδεωνόφσκυ ἐπὶ μακρὸν ὁμιλοῦντος, ὅταν στρέψας ἀπροσδοκῆτως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Ἑλίζαν κατέλαβε τὴν νεανίδα παρατηροῦσαν αὐτὸν διὰ βαθύς καὶ ἐρευνητικοῦ ὁρμητοῦ, τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ τὸ συλλογίζηται καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα. Ἠγάπα, ἀλλ' ὁ ἔρωσ τοῦ δὲν ἦτο παιδικός· δὲν ἦτο τῆς ἡλικίας του νὰ τήκηται εἰς ματαίους ἀναστεναγμούς, ἀλλως τε τοιοῦτον αἶσθημα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἡ Ἑλίζα. Ἀλλ' ὁ ἔρωσ ἔχει βασιάνους καθ' ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ ἐπεφυλάσσετο αὐτῷ νὰ ὑποφέρει ἀπάσας.

Ἐπεται συνέχεια.

***B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Διέμεναν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, βεβουθισμένοι εἰς τὴν προσευχὴν τῶν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στεναζόντες βαθύως.

Ὅτε δ' ἐτελειώσαν, ἠγέρθησαν ἀμφοτέροι καὶ ἐνηγκαλίσθησαν ἐπὶ μακρὸν.

Πρῶτος ὁ Καπελούζος διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν, Ὀλιβιέρ, εἶπε . . . καὶ συγχώρησόν μοι, ἀτυχὲς τέκνον μου ! . . .

— Ἐγὼ νὰ σε συγχώρῃσω ;

— Ναί . . . διότι ἐγὼ σ' εἶπα νὰ ἔλθῃς εἰς Παρισίους.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἔθλιψεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Σὲ συγχωρῶ, φίλε μου, τῷ εἶπεν, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

Καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα εὗρον τὸν Μαλκράφτ καὶ τὸν Ζεβάν.

— Σκοπεύεις νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρους τὸν μοναχόν.

— Ναί, φίλε μου. Σὰς ἐπερίμενον, ὅπως σὰς ἀποχαριεῖσθαι.

— Θὰ σε ἀκολουθήσω κ' ἐγὼ, φίλε μου.

Ἀπαντες παρέτῃρησαν ἐκστατικοὶ τὸν Ὀλιβιέρους.

— Ἀκούσατέ μοι, ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους μετὰ τόνου ἐπιτακτικού, μὴ θελήσετε νὰ μεταβάλλητε τὴν ἀπόφασίν μου. Ὁρκίσθηεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ζολάνδης νὰ μὴ ἀγαπήσῃ ἄλλον ἐπὶ τῆς γῆς εἰμὴ τὸν Θεόν. Ἀδελφε Θεόδωρε, θὰ με δεχθῇτε δόκιμον εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων ;

— Ὀλιβιέρ, . . . ἀνέκραξαν συγχρόνως ὁ Μαλκράφτ καὶ ὁ Καπελούζος.

— Ἀδελφέ μου ! . . .

— Ἀπάντησόν μοι, Μαλκράφτ, πρὸς Θεοῦ ! . . .

— Μ' ἐγκαταλείπετε λοιπόν ! . . . εἶπεν ὁ Ζεβάν ἐναγκαλιζόμενος τὸν Ὀλιβιέρους· θέλεις νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς μόνον, ἔρημον, χωρὶς ἀδελφόν, χωρὶς φίλον ; . . . Ἄχ ! Θεέ μου . . .

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Ζεβάν ! . . .

— Ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἐζήσαμεν πάντοτε ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, μετὰ τὰς αὐτὰς χαρὰς καὶ μετὰ τὰς αὐτὰς λύπας. . . ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἐχωρίσθημεν . . . καὶ οἱ ὅποιοι ὠρκίσθημεν νὰ ζήσωμεν ἡνωμένοι μέχρι τελευταίας πνοῆς μας . . . ἡμεῖς νὰ χωρισθῶμεν τώρα ; . . . Καὶ θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς μόνον. . . ἀπαρηγόρητον ; . . . Ἄ ! εἶνε σκληρόν, Ὀλιβιέρ, πολὺ σκληρόν ! . . . Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενά ποτε ἀπὸ ἐσέ, Ὀλιβιέρ ! . . .

Διεκόπη. Οἱ λυγμοὶ κατέπνιγον τὴν φωνὴν του.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους, συγχώρησόν μοι . . . ἀλλὰ μὲ γνωρίζεις. . . Γνωρίζεις ὅτι ἡ ψυχὴ μου συνεδέετο ἀρρήκτως μετὰ τῆς ψυχῆς ἐκείνης. . . Λοιπόν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίσημον ὥραν, ἡ ψυχὴ μου δὲν ἐπιθυμῇ ἄλλο τι εἰ μὴ τὴν γαλήνην τῆς μονῆς. Ὅταν θὰ βλέπω καταβαίνουσιν τὴν λατρευμένην μου Ζολάνδην εἰς τὰς ἐρήμους σκιὰς τῆς μονῆς, ἔνθα οὐδ' ὁ ἐλάχιστος τοῦ κόσμου θόρυβος ἀκούεται, τοῦ κόσμου τούτου, τοῦ ὁποίου ἐγνώρισά τὰς πικρίας, ἄ ! τότε θὰ αἰσθάνεται γλυκεῖαν ἀνακούφισιν ἡ πληγωμένη αὕτη καρδιά μου.

— Καὶ ἐγὼ ! . . . ἐγὼ ! . . . τί θὰ γίνω ;

— Σὺ, Ζεβάν ; . . . Εἶσαι νέος, ἀγαπᾷς καὶ ἀγαπᾷσαι. . . ἔχεις ἐνώπιόν σου εὐρὺ καὶ μειδιῶν μέλλον ! Ἐμὲ μὲ κατέβηλον προῶς αἱ δυστυχίαι. . . ἐγήρασα παρακαίρως ! Ἐπᾶνελθε εἰς Παρισίους, καὶ ἔρχου νὰ με βλέπῃς ὅσῳ τὸ δυνατόν συχνότερον. . . Ἄν δέ ποτε σ' εἴπωσιν ὅτι εἰμαι ἀπών. . . γνωρίζεις ποῦ θὰ μ' εὕρῃς, Ζεβάν, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Καὶ σὺ, Μαλκράφτ, ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν πνιγόμενος εἰς τὰ δάκρυα. . . Καὶ σὺ τί λέγεις δι' ὅλα αὐτὰ ;

— Ὁ Μαλκράφτ ἐπιδοκιμαζέει τὴν ἀπόφασίν μου, εἶπε μειδιῶν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων καὶ σὺ, Καπελούζε, σὺ, ὁ ὅποιος, ὡς πατήρ, ἐμερίμνησες δι' αὐτόν, δὲν ὁμιλεῖς, δὲν ἀνθίστασαι εἰς τὴν ἀπόφασίν του ;

Ὁ δῆμιος ἀνεσκήρτησε καί, ἀποταθείς πρὸς τὸν μοναχόν :

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν τώρα, πάτερ μου ; εἶπεν.

— Νὰ τον συγχωρήσωμεν.

— Ἄχ ! . . . ἀνέκραξε θλιβερώς ὁ ποιητής.

— Ὁ Ὀλιβιέρους ἔχει δίκαιον, ἐπᾶνε λαβὴν ὁ μοναχός, δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Δὲν τὸν βλέπετε ;

Καί, σύρωμεν τὸν κέντρον τοῦ στήθους του :

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, τέκνον μου, τῷ εἶπεν, ἔλθε μετὰ τὸν ἀρχαῖόν σου φίλον . . . ἔλθε . . . θὰ σε παρηγορήσω. Γνωρίζω ἐκ πείρας τί ἐστὶν ἡ ζωὴ διὰ τὰς γενναίας καρδίας. . . Τὴν ἐγνώρισες ἀρκούντως. . . καὶ ἐβαρύνθη τὰς πικρίας αὐτῆς. . . ἔλθε μετ' ἐμοῦ. . . θὰ παρηγορηθῶμεν ἀμφοτέροι. . . Ὁφείλω ὅμως νὰ σοι εἰπῶ ὅτι ἕκαστος εἶνε κύριος τῶν πράξεών του. Ἄν λυπῇσαι διὰ τὴν σκληρὰν ταύτην ἀπόφασίν σου, ἂν αἰσθάνησαι ὅτι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας σου ἀπέμεινεν ἔτι σπινθήρ τις δυνάμενος καὶ πάλιν ν' ἀναφλέξῃ, μείνε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ σου, Ζεβάν, καὶ ἐπανάλαβε τὴν προτέραν ζωὴν σου· εἰ δὲ μὴ, ἔλθε, Ὀλιβιέρ. . . ἔλθε μετ' ἐμοῦ, ὁ ὅποιος σὲ ἀγαπᾷ ἀπὸ καρδίας, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι !

— Ὁ ἀναχωρήσωμεν ἀπόψε, Μαλκράφτ.

— Τέλος πάντων ἂς γίνῃ ἡ θέλησίς σου πολυαγαπημένε μου ἀδελφέ, εἶπε θρηνῶν ὁ Ζεβάν. Εἰς τὸ βάθος ὅμως τῆς μονῆς ἐκείνης, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐγκαθιερχθῇ, μὴ λησμονήσῃς ποτὲ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ σύντροφός τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας καὶ ὁ ὅποιος εὐχαρίστως θὰ προσέφερεν εἰς τὸν Θεὸν τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς του ὅπως δυνήθη νὰ σε κρατήσῃ διὰ πάντοτε πλησίον του !

— Θὰ ἦσαι ἡ αἰωνία καὶ προσφιλεσττέρα ἀνάμνησις τοῦ βίου μου, Ζεβάν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους, καὶ οὐδέν ποτε θὰ σ' ἐξαλείψῃ τῆς μνήμης μου. Ἄλλως τε, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ βλέπωμεθα συχνάκις, Ζεβάν μου ! ὦ ! περιπόθητέ μου Ζεβάν ! . . .

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τέσσαρες ἀνθρωποὶ ἐσταμάτησαν ἐνώπιον τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐνηγκαλίσθησαν, οἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο τούτων, ὅστις ἦτο ὁ Μαλκράφτ, ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν τῆς μονῆς καὶ ἔκρουσε βιαίως τὸν κώδωνα.

— Ἀνοιξόν ! Ἰουστινιανέ, ἀνοιξόν ! εἶπεν. . . εἰμ' ἐγὼ. . . ὁ ἀδελφός Θεόδωμος.

Ἡ θύρα ἠνεῳχθη πάραυτα καὶ ἐνεφανίσθη ὁ μοναχός.

— Ὁ Θεός εἴη μετὰ σοῦ, ἀδελφέ μου ! . . . Καὶ ὁ νέος αὐτός εἶνε φίλος σου ;

— Εἶνε εἰς νέος δόκιμος, ὅστις ἀνήκει ἤδη εἰς τὸν Θεόν καὶ ὁ ὅποιος ἐρχεται ζητῶν καταφύγιον εἰς τὴν γαλήνην τῆς μονῆς ταύτης. Ἀπόψε θὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ κελλίον μου.

— Χαῖρε, Ὀλιβιέρ. . . χαῖρε ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς Ζεβάν εἰς ἄκρον συγκινήμενος.

— Χαῖρε, Ζεβάν. . . χαῖρε, ἀδελφέ μου ! ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ὁ Θεός νὰ σὲ διαφυλάττῃ ὑπὸ τὴν σκέπην του, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἐψιθύ-